

PM Rotel I (Dnr KS 2021/1573)

Utkast till lagrådsremiss – Anpassningar till EU:s marknadskontrollförordning – del 2

Remiss från Utrikesdepartementet

Remisstid den 1 mars 2022

Borgarrådsberedningen föreslår att kommunstyrelsen beslutar följande.
Remissen besvaras med hänvisning till vad som sägs i stadens promemoria.

Föredragande borgarrådet Anna König Jerlmyr anför följande.

Ärendet

Utrikesdepartementet har remitterat Utkast till lagrådsremiss – Anpassningar till EU:s marknadskontrollförordning – del 2 till Stockholms stad för yttrande.

Med marknadskontroll avses myndigheters kontroll av att produkter som tillhandahålls på marknaden motsvarar uppställda krav, till exempel olika säkerhetskrav, samt att produkten är märkt på föreskrivet sätt och försedd med nödvändig dokumentation.

En ny EU-förordning om marknadskontroller trädde i kraft den 15 juli 2019. De nya bestämmelserna innebär bland annat att medlemsstaterna ska utse ansvariga marknadskontrollmyndigheter samt att dessa marknadskontrollmyndigheter tilldelas vissa befogenheter. Vidare finns bestämmelser om ersättning för kostnader.

Utifrån den bakgrunden beslutade regeringen 2019 att ge en särskild utredare i uppdrag att utreda och lämna förslag på kompletterande bestämmelser till EU:s marknadskontrollförordning. Utredningen, som tog namnet 2019 års marknadskontrollutredning (UD 2019:01), överlämnade den 31 augusti 2020 betänkandet Enhetlig och effektiv marknadskontroll (SOU 2020:49).

I det nu aktuella lagstiftningsärendet behandlas övriga förslag i betänkandet och övriga kompletteringar av EU:s marknadskontrollförordning.

Utkastets bedömning, att kommunala myndigheter inte bör utses till marknadskontrollmyndigheter enligt EU:s marknadskontrollförordning, innebär att statliga marknadskontrollmyndigheter får ansvaret för marknadskontroll av samtliga produkter i alla led inom sina ansvarsområden. Marknadskontrollmyndigheten får alltså ett formellt ansvar även på den kommunala nivån.

I utkastet till lagrådsremiss konstateras det att effekten av att regeringen ska få meddela föreskrifter om uppgifter för kommunerna när det gäller marknadskontroll enligt EU:s marknadskontrollförordning bedöms innebära ett ingrepp i den kommunala självstyrelsen. Detsamma gäller förslaget att i miljöbalken, lagen om tobak och liknande produkter och lagen om åtgärder mot buller och avgaser från mobila maskiner införa bestämmelser som innebär att kommunala myndigheter kan komma att bli skyldiga att rapportera till en marknadskontrollmyndighet sådana uppgifter om utförd

produktkontroll som kan ha betydelse för att marknadskontrollmyndigheten ska kunna fullgöra sina skyldigheter.

Förslagen bedöms som nödvändiga för att Sveriges utpekade marknadskontrollmyndigheter ska kunna fullgöra sina skyldigheter enligt EU:s marknadskontrollförordning.

Rapporteringsskyldigheten bedöms innebära ökade kostnader för kommunerna. Dessa ökade kostnader bör finansieras genom statliga medel.

I Stockholms stad är det miljö- och hälsoskydds nämnden som har till uppgift att svara för marknadskontroll avseende varor, kemiska och kosmetiska produkter i detaljhandeln och livsmedel. Därutöver ansvarar nämnden för kontrollerade ämnen i fordon (fluorerade växthusgaser och ämnen som bryter ned ozonskiktet) och mobila maskiner.

Beredning

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret, miljö- och hälsoskydds nämnden, stadsbyggnadsnämnden och Stockholms Stadshus AB. Miljöförvaltningen har inkommit med ett kontorsyttrande. Stadsbyggnadsnämnden och Stockholms Stadshus AB har avstått att svara på remissen.

Stadsledningskontoret bedömer fortsatt att det finns oklarheter kring hur kommuner får möjlighet att finansiera marknadskontroller med avgifter. Samtidigt noterar kontoret med tillförsikt att det i utkastet till lagrådsremissen framgår att förutsättningarna för att få kostnadstäckning för marknadskontrollen genom avgift kommer konkretiseras i senare förordning och att det i utkastet till lagrådsremissen beskrivs som att det kommer vara möjligt att ta ut avgifter.

Miljöförvaltningen anser att det finns oklarheter i utkastet till lagrådsremiss. Detta gäller inte minst förutsättningarna att finansiera marknadskontrollen genom avgift. Det är därför i dagsläget svårt att bilda sig någon närmare uppfattning om konsekvenserna för kommunerna.

Mina synpunkter

I den aktuella lagrådsremissen, om anpassningar till EU:s marknadskontrollförordning finns det delar som behöver tydliggöras ytterligare. En viktig del handlar om avgifterna för marknadskontroll, där det finns, i enlighet med förordningen, möjlighet att återkräva kostnader från aktör om kontrollen visar att produktkraven inte efterlevs, dock finns en viss oklarhet om kommuner får ta ut avgift vid marknadskontrollen. Enligt betänkandet ska detta dock konkretiseras i förordningen. Det är positivt, men det behöver tydliggöras till den grad att det inte råder några tveksamheter framöver. Jag instämmer även i stadsledningskontorets bedömning att ansvarsfördelningen mellan marknadskontrollmyndigheterna och kommunerna, gränsdragningen av kommunernas tillsyns- respektive marknadskontrolluppgifter, behöver ytterligare klargöras i det fortsatta lagstiftningsarbetet. Slutligen vill jag understryka att det är av stor vikt att det finns tillräcklig finansiering för samtliga uppgifter inom marknadskontrollen som tillkommer på kommunerna.

Jag föreslår att borgarrådsberedningen föreslår att kommunstyrelsen beslutar följande.

Remissen besvaras med hänvisning till vad som sägs i stadens promemoria.

Stockholm den 16 februari 2022

ANNA KÖNIG JERLMYR

Bilaga

Remiss Utkast till lagrådsremiss. Anpassningar till EU:s marknadskontrollförordning – del 2

Borgarrådsberedningen tillstyrker föredragande borgarrådets förslag.

Remissammanställning

Ärendet

Utrikesdepartementet har remitterat Utkast till lagrådsremiss – Anpassningar till EU:s marknadskontrollförordning – del 2 till Stockholms stad för yttrande.

Med marknadskontroll avses myndigheters kontroll av att produkter som tillhandahålls på marknaden motsvarar uppställda krav, till exempel olika säkerhetskrav, samt att produkten är märkt på föreskrivet sätt och försedd med nödvändig dokumentation.

Den 20 juni 2019 beslutade Europaparlamentet och rådet om förändringar i förordningar och direktiv gällande marknadskontroll. En ny förordning trädde i kraft den 15 juli 2019. De nya bestämmelserna innebär bland annat att medlemsstaterna ska utse ansvariga marknadskontrollmyndigheter samt att dessa marknadskontrollmyndigheter tilldelas vissa befogenheter. Vidare finns bestämmelser om ersättning för kostnader.

Utifrån den bakgrunden beslutade regeringen 2019 att ge en särskild utredare i uppdrag att utreda och lämna förslag på kompletterande bestämmelser till EU:s marknadskontrollförordning. Utredningen, som tog namnet 2019 års marknadskontrollutredning (UD 2019:01), överlämnade den 31 augusti 2020 betänkandet Enhetlig och effektiv marknadskontroll (SOU 2020:49).

I det nu aktuella lagstiftningsärendet behandlas övriga förslag i betänkandet och övriga kompletteringar av EU:s marknadskontrollförordning.

Utkastets bedömning, att kommunala myndigheter inte bör utses till marknadskontrollmyndigheter enligt EU:s marknadskontrollförordning, innebär att statliga marknadskontrollmyndigheter får ansvaret för marknadskontroll av samtliga produkter i alla led inom sina ansvarsområden. Marknadskontrollmyndigheten får alltså ett formellt ansvar även på den kommunala nivån.

I utkastet till lagrådsremiss konstateras det att effekten av att regeringen ska få meddela föreskrifter om uppgifter för kommunerna när det gäller marknadskontroll enligt EU:s marknadskontrollförordning bedöms innebära ett ingrepp i den kommunala självstyrelsen. Detsamma gäller förslaget att i miljöbalken, lagen om tobak och liknande produkter och lagen om åtgärder mot buller och avgaser från mobila maskiner införa bestämmelser som innebär att kommunala myndigheter kan komma att bli skyldiga att rapportera till en marknadskontrollmyndighet sådana uppgifter om utförd produktkontroll som kan ha betydelse för att marknadskontrollmyndigheten ska kunna fullgöra sina skyldigheter.

Förslagen bedöms som nödvändiga för att Sveriges utpekade marknadskontrollmyndigheter ska kunna fullgöra sina skyldigheter enligt EU:s marknadskontrollförordning.

Rapporteringsskyldigheten bedöms innebära ökade kostnader för kommunerna. Dessa ökade kostnader bör finansieras genom statliga medel.

I Stockholms stad är det miljö- och hälsoskyddsnämnden som har till uppgift att svara för marknadskontroll vad gäller produktkontroll som omfattas av begreppet marknadskontroll avseende Varor och kemiska produkter i detaljhandeln, kosmetiska produkter samt livsmedel, kontrollerade ämnen i fordon (fluorerade växthusgaser och ämnen som bryter ned ozonskiktet) och mobila maskiner.

Beredning

Ärendet har remitterats till stadsledningskontoret, miljö- och hälsoskyddsnämnden, stadsbyggnadsnämnden och Stockholms Stadshus AB. Miljöförvaltningen har inkommit med ett kontorsyttrande. Stadsbyggnadsnämnden och Stockholms Stadshus AB har avstått att svara på remissen.

Stadsledningskontoret

Stadsledningskontorets tjänsteutlåtande daterat den 24 januari 2022 har i huvudsak följande lydelse.

Stadsledningskontoret avstyrkte remiss SOU 2020:49 med hänvisning till bedömningen att varken förutsättningarna för eller konsekvenserna av en samordnad lagstiftning om marknadskontroll hade utretts tillräckligt, i synnerhet gällande konsekvenserna för det kommunala självstyret samt avgifter och finansiering för kommunerna.

I remissvaret till SOU 2020:49 (Dnr KS 2020/1119) ansåg stadsledningskontoret att ansvarsfördelningen mellan marknadskontrollmyndigheterna och kommunerna, gränsdragningen av kommunernas tillsyns- respektive marknadskontrollavgifter samt finansieringen av kommunernas marknadskontroll inte är tillräckligt utrett. Att olika myndigheter har olika befogenheter kan framstå som otydligt för de ekonomiska aktörer som kontrolleras.

Stadsledningskontoret bedömer fortsatt att det finns oklarheter kring hur kommunerna får möjlighet att finansiera marknadskontroller med avgifter. Samtidigt noterar kontoret med tillförsikt att det i utkastet till lagrådsremissen framgår att förutsättningarna för att få kostnadstäckning för marknadskontrollen genom avgift kommer konkretiseras i senare förordning och att det i utkastet till lagrådsremissen beskrivs som att det kommer vara möjligt att ta ut avgifter. Vidare noterar kontoret att ansvarsfördelningen mellan marknadskontrollmyndigheterna och kommunerna, gränsdragningen av kommunernas tillsyns- respektive marknadskontrollavgifter ytterligare klargörs i det fortsatta lagstiftningsarbetet.

Stadsledningskontoret delar bedömningen att kommunala myndigheter inte bör utses till marknadskontrollmyndigheter enligt EU:s marknadskontrollförordning och att myndigheterna bör fortsätta att bedriva kontroll av produkter i samma utsträckning som i dag.

Stadsledningskontoret föreslår att kommunstyrelsen anser remissen besvarad i enlighet med vad som sägs i stadsledningskontorets tjänsteutlåtande.

Miljöförvaltningen

Miljöförvaltningens tjänsteutlåtande daterat den 18 januari 2022 har i huvudsak följande lydelse.

Nämnden utför idag marknadskontrollavgifter avseende kemiska produkter, biotekniska organismer och varor, kosmetiska produkter, kontrollerade ämnen i fordon (fluorerade växthusgaser och ämnen som bryter ned ozonskiktet) och mobila maskiner.

Som framgår av bakgrunden har nämnden i det tidigare remissyttrandet avseende SOU 2020:49 avstyrkt de då aktuella förslagen mot den bakgrunden att utredningen i flera avseenden var alltför otillräcklig för att det skulle kunna dras några närmare slutsatser om konsekvenserna för kommunerna. De huvudsakliga synpunkterna gällde otydligheter i fråga om möjlighet till avgiftsfinansiering, ingrepp i det kommunala självstyret och fördelning av avgifter mellan kommuner och marknadskontrollmyndigheter.

Nämnden noterar att det är flera remissinstanser som har haft motsvarande synpunkter och att det i det aktuella utkastet till lagrådsremiss också framförs vissa förslag avseende fördelning av uppgifter mellan myndigheterna och finansiering. Detta välkomnas.

Emellertid innebär förslagen i utkastet att konkretisering av för kommunerna centrala bestämmelser rörande inte minst vilka uppgifter som kan bli aktuella respektive utformning av avgiftsgrund, sker först i senare förordning. Det är därför i dagsläget svårt att bilda sig någon närmare uppfattning om konsekvenserna för kommunerna. Förutsatt att förordningar beslutas i enlighet med vad som föreslås i utkastet kan dock förslagen i utkastet tillstyrkas. Flera praktiska utmaningar kvarstår dock med att särskilja samordnad marknadskontroll och tillsyn enligt annan lagstiftning. En förutsättning för att uppnå effektiv marknadskontroll är därför att kommunerna får tydlig vägledning.

Nedan lämnas närmare synpunkter på de aspekter som berör nämndens verksamhetsområde.

Avgifter

I artikel 15 i marknadskontrollförordningen finns möjlighet för marknadskontrollmyndigheten att återkräva kostnader från aktör om kontrollen visar att produktkraven inte efterlevs. Det har rått oklarheter om huruvida detta innebär en begränsning av förutsättningarna för att få kostnadstäckning för marknadskontrollen genom avgift. I utkastet har emellertid bedömts att artikel 15 är fakultativ och att det finns förutsättningar att meddela föreskrifter om avgift för kontroll även om produktkraven efterlevs.

Nämnden välkomnar utkastets slutsats, men befarar att tolkningen kan komma att ifrågasättas. Skäl 49 i marknadskontrollförordningen ger enligt nämndens mening närmast intrycket av att EU-lagstiftarens intention är att marknadskontrollen ska vara statligt finansierad, med viss möjlighet till kostnadstäckning från ekonomiska aktörer vid bristande överensstämmelse av produktkrav.

Oavsett om utkastets bedömning står sig genom den fortsatta lagstiftningsprocessen, är det av yttersta vikt att det är utrett och säkerställt att det finns tillräcklig finansiering för samtliga uppgifter inom marknadskontrollen som ankommer på kommunerna.

Nämnden anser vidare att det bör finnas möjlighet att begära varuprov kostnadsfritt, alternativt att i efterhand begära kostnadstäckning för varuprov från den ekonomiske aktören. De bärande skälen för att utkastet inte föreslår sådana befogenheter förefaller vara att det skulle kunna bli kostsamt för små företag. Att verksamheter tillhandahåller det underlag som behövs för tillsyn och kontroll ligger dock i linje med den inom EU-rätten tillämpliga principen om att förorenaren betalar och kostnaden bör inte belasta skattekollektivet. Sådan möjlighet finns idag för tillsynsmyndigheter inom tobaksområdet. Enligt 1 kap. 27 §§ miljötillsynsförordningen (2011:13) får nämnden förelägga den som saluför, överlåter, till Sverige för in eller från Sverige för ut en kemisk produkt eller bioteknisk organism att lämna de prover som behövs för tillsynen. Enligt 26 kap. 22 b § miljöbalken ska den som lämnat provet få ersättning för sådant prov endast om det finns särskilda skäl och behöver inte ersätta kostnader för provtagning och undersökning av prover om det finns särskilda skäl för det. I utkastet föreslås att 26 kap. 22 b § ska tillämpas vid marknadskontroll inom miljöbalkens område.

Det förefaller inte ha övervägts i utkastet om det finns skäl att utöka tillämpningsområdet för 26 kap. 22 b § miljöbalken till all marknadskontroll inom miljöbalken, dvs inte bara kemiska produkter och biotekniska organism eller vara. Nämnden anser att frågan bör fortsatt utredas och att det i vart fall inom miljöbalkens område bör införas en generell bestämmelse som omfattar varuprover och labbkostnader inom marknadskontrollen.

Som framgår av avsnittet om avgifter i bakgrunden, anges i utkastet att inom miljöbalkens tillämpningsområde bör befintliga bemyndiganden avseende avgift för kemikalie- respektive kosmetikatillsyn kunna utgöra förebild för avgifter för marknadskontrollen inom detta område. För nämndens del torde därmed finnas viss förutsebarhet i fråga om hur bestämmelser om avgift – och därmed förutsättningarna för avgiftstäckning – kan komma att se ut.

För övriga produktområden ska bemyndigandena ges i lagen med bemyndigande att meddela vissa föreskrifter om marknadskontroll av varor och annan närliggande tillsyn. Det återstår således att se hur dessa bemyndiganden kommer att utformas.

Som framgår av avsnittet Marknadskontroll i bakgrunden, bygger det föreslagna systemet för marknadskontroll för sin effektivitet på att kommunerna kan samordna sin marknadskontroll med tillsyn enligt annan lagstiftning. Nämnden har tidigare påtalat de praktiska svårigheterna som kan förväntas när tillsyn vid ett och samma tillfälle ska bedrivas med stöd av olika lagstiftningar. Härtill kommer svårigheter att i debiteringsskedet särskilja vilken uppgift som hör till vilken kontroll. Nämnden har tidigare efterfrågat en plan för hur finansieringssystemet ska fungera. Den synpunkten är alltså aktuell. Nämnden vill härutöver framhålla att, när det är fråga om tillsyn/kontroll enligt olika lagstiftningar, behöver avgiftsbestämmelserna också i så stor utsträckning som möjligt överlappa varandra, för att minimera myndighetens behov av att lägga tid på att särskilja handläggningen.

Hur stor del av t.ex. en samordnad inspektion för tillsyn och marknadskontroll som utgör marknadskontroll behöver också utredas för rapportering till marknadskontrollmyndigheterna, som ersätts med statliga medel. Det är därför sammantaget av största vikt att kommunerna får stöd i fråga om hur uppgifterna kan särskiljas på ett praktiskt genomförbart och enkelt sätt.

Det föreslagna marknadskontrollsystemet utgår från att det finns möjliga effektivitetsvinster vid en samordning av kommunernas tillsyn enligt sektors- och produktlagstiftning och marknadskontroll. Vid själva inspektionen sker givetvis en samordning. Vid besök hos t.ex. en kemidetaljst kontrolleras krav enligt såväl miljöbalken som marknadskontrolllagstiftning och lag om sprängämnesprekursorer av en och samma inspektör.

För en effektiv kontroll krävs dock att det inte bara är inspektionerna som är samordnade, utan även den övriga handläggning och administration som följer av kontrollen. Nämnden befärad att det finns risk för att de samordningsvinster som kan uppnås vid själva inspektionen äts upp av ökad ineffektivitet om det blir nödvändigt att lägga tid på att särskilja de vilka moment som hör till vilken lagstiftning (och vilken avgiftsgrund). Det gynnar varken det uttalade syftet med marknadskontrollförordningen – att uppnå en mer effektiv marknadskontroll av produkter inom det harmoniserade område – kommunerna, som drabbas av den ökade administrationen, eller de verksamheter som kontrolleras. Det är inte tillräckligt att formella förutsättningar såsom befogenheter och möjlighet att föreskriva om avgift reglerats. Det är av yttersta vikt att det, när systemet börjar tillämpas, också har klargjorts hur kontroll och övrig handläggning och administration enligt de olika lagstiftningarna i praktiken kan samordnas utan att det uppstår ökad belastning på kommunerna.

Kommunernas roll

Fördelning av uppgifter mellan marknadskontrollmyndigheter och kommuner.

Nämnden noterar att det är flera remissinstanser som har efterfrågat förtydligande av kommunernas uppgifter inom marknadskontrollen och avgränsning mot marknadskontrollmyndigheternas ansvar.

I utkastet anges nu att vilka uppgifter som åvilar kommunen bör regleras i förordning. Det framgår vidare att kommunens uppgifter huvudsakligen bör vara desamma som i dagsläget. Nämnden tillstyrker principiellt en sådan reglering. Eftersom det ännu inte finns några förordningsförslag är det för närvarande inte klarlagt vilka uppgifter som kommer att åvila kommunerna. I utkastet anges emellertid att kommunernas produktkontroll bör begränsas till kontroll i distributionsledet av att produkter uppfyller kraven i unionslagstiftningen i fråga om märkning, information och sådan förekomst av förbjudna beståndsdelar som kan konstateras utifrån redovisat produktinnehåll och att det i miljötillsynsförordningen bör klargöras att kommunerna har ansvaret för att kontrollera produkter som tillhandahålls av distributörer inom kommunen samt vilka krav det är som ska kontrolleras.

Nämnden tillstyrker principiellt den uppdelning som anges ovan. I sammanhanget bör dock nämnas att många företag är både distributörer och primärleverantörer inom kemikalieområdet. Kommunerna föreslås ha skyldighet att underrätta marknadskontrollmyndighet om sådant som kommunerna påträffar vid sin kontroll som kan ha betydelse för marknadskontrollmyndighetens uppgifter, t.ex. vid inspektion hos distributör. Det kan dock finnas förutsättningar för samordningsvinster genom att vid samma inspektion kunna utföra kontroll av företaget i båda dessa egenskaper. Detta bör beaktas vid reglering av kommunens uppgifter.

Det är inte heller klart hur kommunernas föreslagna ansvar för uppgifter i marknadskontrollen ska förhålla sig till t.ex. marknadskontrollmyndigheternas planering av kontrollinsatser. Blir t.ex. en nationell tillsynsstrategi bindande för kommunerna på så sätt att kommunen blir skyldig att genomföra marknadskontroll i den omfattning och på det sätt som anges i den nationella strategin? Det skulle i så fall innebära ett större ingrepp i det kommunala självstyret än vad som har beskrivits i utkastets konsekvensbedömning. Frågan behöver utredas ytterligare och klargöras i det fortsatta lagstiftningsärendet.

Nämnden anser att det är angeläget att fördelningen av kommunens uppgifter regleras i enlighet med utkastets förslag ovan. Det bör dock även framgå av regleringen huruvida kommunens uppgifter avseende förekomst av förbjudna beståndsdelar som kan konstateras utifrån redovisat produktinnehåll även innefattar t.ex. provtagning och analys för att konstatera avvikelser från redovisat produktinnehåll, eller är begränsat till granskning av t.ex. innehållsförteckning och annan dokumentation. Detta är uppgifter som hittills utförts med stöd av 2008 års marknadskontrollförordning, varvid vissa bestämmelser i 26 kap. miljöbalken är tillämpliga och kontrollen debiteras med stöd av miljöbalken och taxa för den tillsynen. Nämnden anser att provtagning och analys bör fortsatt ingå i kommunernas uppgifter.

Samordning mellan olika lagstiftningar

I utkastet anges att det ”i vissa fall” finns tillsynsbestämmelser (i produktlagstiftning, som nämnden tolkar det), som både omfattar kontroll av produktkrav enligt harmoniserad unionslagstiftning som anges i bilaga I till EU:s marknadskontrollförordning och kontroll av andra produktkrav. Sådana tillsynsbestämmelser bör enligt utkastet inte upphävas utan i stället fortsätta att gälla vid sidan av och komplettera de föreslagna nya bestämmelserna om marknadskontroll enligt EU:s marknadskontrollförordning.

Det framgår inte närmare av utkastet vilka produktlagstiftningar som avses, men det noteras att nämnden redan idag bedriver produktkontroll med stöd av bestämmelser beslutade med stöd av miljöbalken. Nämnden anser att det bör förtydligas i det fortsatta lagstiftningsärendet vilka områden det är som avses.

Som nämnden förstår det innebär det ovan nämnda att det kan bli aktuellt att utföra produktkontroll enligt reglering som faller inom marknadskontrollförordningens tillämpningsområde parallellt med produktkrav enligt annan lagstiftning. Nämnden anser att det behöver förtydligas hur sådan marknadskontroll och annan tillsyn av produktkrav är tänkt att ske i praktiken. Som nämnden förstår det kommer den rättsliga grunden för marknadskontroll respektive produkttillsyn i sådana fall att vara olika, liksom grunderna för uttag av avgift.

Nämnden förmodar att avsikten är att produktkontroll enligt marknadskontrollförordningen och annan lagstiftning enligt ovan också bör samordnas. Som nämnden förstår det skulle det då också kunna bli aktuellt med olika långtgående befogenheter, beroende på om beslutet grundar sig på marknadskontrollförordningen eller annan produktlagstiftning. Det torde också bli olika grund för uttag av avgift.

Det behöver således förtydligas på vilket sätt en kontrollaktivitet med stöd av marknadskontrollförordningen, om det innehållsmässigt sammanfaller, skulle särskilja sig från tillsynen av andra produktkrav enligt miljöbalken eller annan lagstiftning. Det behöver då också klargöras hur detta påverkar kommunernas rätt att ta betalt med stöd av, i nämndens fall, miljöbalken.